

T. Ágoston László Költözés hóesésben

Március... Rügyfakasztó, esőáztatta március. A költöző madarak hónapja... Vagy éppen hófelhőkergető, mint amikor Keresztúrra költöztünk húsz évvel ezelőtt. Március elseje volt nyolcvanhétben. Úgy gondoltuk, akkorra már elolvad a hó, panyókára vethetjük a kabátot és ragyogó napsütésben kocsikázhatunk át Újpalotáról. Néhány nappal előbb még ezzel kecsegtetett az időjárás. Aztán fordult egyet a szél, és a költözködés napján elkezdett esni a hó.

A bútorszállítók, mint mindig, ha szorít az idő, késtek. Ott toporogtunk a szoba közepére tornyozott papírdobozok között és percenként néztük az órát. Az ablakhoz rohantunk minden fékcsikorgásra, hátha ők jöttek. Aztán kiálltam a sarokra a buszfordulónál, nehogy eltévedjenek, meg a járda mellől igyekeztem elküldeni a parkolót kereső autókat, hogy ha végre megjönnek, odaállhassanak a kapu elé. Közben nagy pelyhekben hullott a hó.

Már túl voltunk a formaságokon. Aláírtuk a lakáscsere papírokat, kifizettük a lelépést, sőt az áldomást is megittuk Laci bácsival, a cserepartnerrel a Napsugár ÁBC mögötti kis presszóban. Siettem volna tovább, mert aznap kezdtem az új szerkesztőségben és az íróasztalomon feltornyozva vártak a nyomdába küldendő kéziratok. Ő azonban ráért. Nagyon ráért. Inni akart, elmesélni a lábán terjedő fekély történetét, meg a szomszédot, akivel vigyázni kell, de legfőképp megmutatni az állomás melletti kocsmát, ahol az asszony se találta meg, és ahol soha se vizezik a cseresznye pálinkát. Ez pedig nagy dolog manapság.

Az orvos meg mondhat, amit akar, szart se érnek a pirulái, de ha bekap egy - két felest, rögtön könnyebb lesz ez a rosszlány élet. Víz - és gázszerező volt a becsületes mestersége, de leszálalékolták. Már csak fusiban veszi kézbe néha - néha a csőfogót, ha beveszik a buliba a régi haverok. Az asszony meg állandóan kárál, hogy minden csap csöpög. Na és? Legyen már az új bérlőnek is mit csinálnia... De azért a smirglikövet nekem adta, azzal könnyebb lecsiszolni a falat, ha kicseréljük a tapétát.

Aztán befutottak végre. Négyen voltak, de a sofőr nem rakodik. Igaz, ő sört se ihat. Legföljebb haza viszi a részét. No igen, a sör... Amikor négy évvel előbb a Dembinszky utcából Újpalotára cseréltünk, hajnalig pakoltunk, kötözgettük össze a dobozokat. Végül holtfáradtan leroskadtunk a szoba közepére és elkezdtük találgatni, vajon mit mulasztottunk el.

- A sör - csaptam a homlokomra, mert a kollégák figyelmeztettek, hogy az a legfontosabb. „ Amikor belép a lakásba a szállító, a kezébe nyomsz egy üveg sört, és megy minden, mint a karikacsapás.”

- Miféle sör? - nézett rám a feleségem kerekre nyílt karikás szemekkel.

- Hát a szállítóknak. Hol lehet ilyenkor sört kapni? - kérdeztem, s már indultam volna kifelé a szatyorral.

Minden házasságban elkövetkezik az első nagy haragszom rád. Nálunk a bútorszállítók söre váltotta ki ezt az összecsapást.

A sofőr a platón állt és irányított. Meg nem fogta volna, csak mondta, hová tegyük az ágyat, meg a szekrényt. Ha az oldalára fordítjuk, talán felfér, de szerinte kár egymásra rakni, jobb, ha visszajövünk a

maradék bútorért. Mára nincs több fuvarjuk, az időbe belefér. Különben is ki volt az a féleszű, aki azt mondta, hogy ez a kis kocsi elég?

Gabi barátom félre lökte, s átvette az irányítást. Mi pakoltunk, ők nézték, s végül a Lada tetőcsomagtartóján elhoztuk az ebédlő asztalt is.

Laci fiunk alig volt kilenc hónapos, még holdkomppal közlekedett. Afféle kör alakú járóka volt ez, amelyikbe beleült a gyerek, s bármerre indulhatott. Akkor is ezzel futkározott a lakásban, amikor nekifogtunk a tapétázásnak. Éppen a csíkokat vágtuk méretre, a tizenöt literes lavórban ázott a ragasztó. Tisztába kellett tenni a fiút. Közben csöngettek. Gondolt egyet, lecsusszant a heverőről, s megnézte, mi van a lavórban. Langyos volt a massa. Tetszett neki, beleült.

Tizenhét év Keresztúron ötvenhat négyzetméter panelban, a város peremén. Közben felnőtt egy új nemzedék, s elkoptunk mi, régiek... Laci bácsival nem találkoztam többé, s az állomás, meg a mellette lévő kocsmá is bezárt anélkül, hogy megkóstoltam volna a vizezetlen felesüket. Megtanultam az erkélyládában virágot nevelni, tenyérből etetni a papagájt, s a postást lesni, mikor hozza a munkanélküli segélyt.

Aztán újra március lett, útra keltek a vándormadarak, és útra keltünk mi is. Ismét elsejét mutatott a naptár, a költöztető cég embereit vártuk, és újra elkezdett esni a hó. A szoba közepén katonás rendben álltak a megkötözött dobozok, s az ablak előtt az órát lesve mi.

- No, emberek, ragadjátok meg, és nyomás! - vezényelt a plató menedzser. - Ma még van három

fuvarunk, és máris késtünk fél órát. Még egy ilyen ziccer, Tibi gyerek, aztán nem kell korán kelned.

- De Józsi bácsi, én...

- Nem érdekel. Ha eltemettek, küldj egy esemest, a többi kifogást meg se hallom. A fiatal urak segítenek? - nézett kérdően a fiam barátaira. - Hát akkor csak sorba, mert az óra ketyeg, a forint meg pereg!

- A szomszéd az erkélyről nézte a nagy cipekedést. Aztán lement a kapuhoz, hogy jobban lássa, mi történik odalent. Amikor elmentek a szállítók, a feleségem elkezdte keresni a tálcán elkészített szendvicseket. Se tálca nem volt, se szendvics, és lába kelt a kedvenc halfiléző késemnek is.

Az új lakásban, Rákoshegyen keskeny a lépcsőház, nehezen fér el a fordulóban a háromajtós szekrény. Vagy több ember kéne, akik átemelik a korláton, vagy szét kell szedni és két darabban vinni föl a lépcsőn. A platófőnök az órájára néz, füttyent, sajnálja, de várja őket a másik fuvar. Az udvaron áll a hóesésben a szekrény, s mi nekiállunk csavarhúzóval, kalapáccsal szétszedni, hogy mentjük a menthetőt.

Három év Rákosborzasztón a posta fölött. A Pestre bejáró diákok, munkások becézték így a falut a háború után a borzasztóan rossz közlekedés miatt. Aztán a fővároshoz csatolták a többi Rákos mellé, de a menetrendben túl sok nem változott. Viszont ha lemegyek az udvarra, három templom tornya int felém, harangjuk nekem kondul, s a szomszéd rám köszön. A kertünk kicsi, tíz méter jobbra, előre, meg hátra is, de nekünk nyílnak benne a rózsák, az árvácskák, meg a krokuszok. Van egy kis szaletlim,

saját kezemmel csapoltam az oszlopait. Csak kétszer két méter, de elfér benne akár tíz jó barát, s ha csendre vágyom, a lugas mögé elvonulhatok. Az ölemben dorombol Durci, a cicám.

A szomszéd utcában lakott Bartók, itt írta a Kék szakállút, s innét indult népdalt gyűjteni. Innét ment a sorozásra is, itt remélte, hogy nem kell majd kotta helyett ember fejekre céloznia. Arrébb, a vasúton túl Erdős Renée álmodta regénybe történeteit, s nem messze innét, Rákoscsabán Jókai esküdött örök hűséget a szépséges Rózának.

Jó nekem itt. Több, mint negyven március zúgott el a fejem fölött, mióta kihúztam a sátorfámat szülőfalum, nemes Tass földjéből, s több, mint egy tucatszor próbáltam leverni itt – ott- amott. Hol ezért, hol azért nem fogott talajt. Most úgy érzem, gyökeret ver a kiszáradt karó, s tán még zöld levél is sarjadzik rajta.

Jó nekem itt. A háborgó, szilaj szív elcsendesül, nyugtot talál. Békét üzen a három harang, és az utcán rám köszön sok jó ismerős.
